

og den indre sikkerhed i fængslerne, men det må ordførerne så tage sig af, det synes jeg ikke er noget, som skal indgå i en generel finanslov-debat.

Vi vil heller ikke på forhånd afvise, at skulle Rigspolitechefen præsentere justitsministeren for en regning i forbindelse med den aktuelle politindsats, som forhåbentlig ikke gør det, men måske nok kan formodes at ville strække sig i nogen tid endnu, over for rockerne, så er vi også villige til at se på sådan en regning, en dokumentation sort på hvidt for, om man i politiet er i færd med at arbejde sig ind i en overarbejds-pukkel, det vil vi godt være med til at forhandle om.

Vi går altså med åbent sind ind i disse forhandlinger med alle de partier, der har været med til en første runde hos finansministeren. Vi er parate til at indgå forlig, jeg havde nær sagt med hvem, det skal være, bare indholdet er rigtigt.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg skal indskrænke mig til at kvittere for hr. Bjørn Elmquists bemærkninger om politiforliget. Vi er fuldstændig enige i det synspunkt, at politiforliget skal stå ved magt ord til andet, og der står jo netop i politiforliget, at i det omfang politiet får ekstra opgaver, skal politiet kompenseres for de ekstra opgaver, og det var det, jeg henviste til i mit ordførerindlæg.

Jeg mener, at den verserende rockerkrig har påført politiet så mange ekstra opgaver, at der er behov for, at vi bruger den bestemmelse i politiforliget med henblik på at se på at give politiet nogle flere ressourcer, sådan at rockerkrigen ikke skal medføre, at andre politimæssige opgaver bliver ladet i stikken.

Så jeg er meget glad for, at vi har en fuldstændig fælles forståelse af vores politiforlig, og det vil jeg gerne kvittere for.

(Kort bemærkning).

Thor Pedersen (V):

Jeg har en lille kommentar til hr. Bjørn Elmquist, for at der ikke skal være misforståelser omkring Venstres velfærdspolitiske oplæg.

Som vi skriver i vores forslag til finanslovsændringer for 1997, er det kun en ganske lille del af vores velfærdsoplæg, der er taget med, for det er alt for omfattende overhovedet til at indarbejde i finanslovsforslaget – det er kun delelementer. Men det beror på en misforståelse

hos hr. Bjørn Elmquist, hvis der er en opfattelse af, at vi ikke længere vil diskutere en medborgerkonto.

Vi gør det i Venstre, at vi skuer fremad og tager de temaer op, som vi kan se i horisonten kommer til at præge dansk politik i det kommende år. Det er altså ikke det samme, som når økonomiministeren taler om, at hun er ked af, at hun har stemt for orlovsordningerne, men alligevel ikke vil lave dem om. Altså, vi vil hellere skue fremad og tage temaerne op.

Jeg vil blot henvise hr. Bjørn Elmquist til at læse Ugebrevet Mandag Morgen her fra den 7. oktober, så vil hr. Bjørn Elmquist kunne se, at det er et tema, der er i fremmarch globalt, i Europa, i EU, og går vi over til Sverige til vore svenske kolleger, vil man opleve, at det er Kjell-Olof Feldt, den tidligere socialdemokratiske finansminister, der står i spidsen for en tænketank, der dyrker begrebet medborgerkonto.

Men jeg vil blot henvise hr. Bjørn Elmquist til at læse Ugebrevet Mandag Morgen fra den 7. oktober.

Kim Behnke (FP):

Når man skal have en første behandling af et finanslovsforslag, er der jo næsten uanede muligheder for at tage fat på forskellige temaer.

Jeg synes, der er ét tema, som vil være særdeles velegnet til at tage op i dag, nemlig det lille beskedne telegram, som Ritzaus Bureau bragte den 29. august 1996 kl. 12.55, og jeg citerer: »En opgørelse over statens finansielle aktiver og passiver viser, at statsgælden er steget fra 782 mia. til 808 mia. kr. fra første til andet kvartal af 1996, viser tal fra Danmarks Statistik.«

Det er jo en nyhed, som burde vække politisk opmærksomhed. Det burde få flere politikere end lige dem fra Fremskridtspartiet til at løfte blikket et øjeblik fra den ellers så trivielle, daglige politiske hverdag, når statens samlede gæld lige pludselig er nået op over 800 mia. kr.

Men ikke desto mindre måtte vi konstatere, at i de efterfølgende dage var det kun ganske få, om overhovedet nogen, der bekymrede sig for denne kendsgerning. Det var, som om det var en nyhed på størrelse med, at man i en daginstitution krævede nye bevillinger. Ja, ofte er det sådan, at netop disse små nyheder om små beløb giver anledning til langt større medieopmærksomhed end så stort et tal.

Det skyldes måske, at vi er oppe i talstørrelser, der er så ufattelig store, at ingen egentlig har nogen fornemmelse af, hvor mange penge det drejer sig om.